



ESPLAIS LITERARIS



Bona caça!

Els concurrents de l'hostal del Xixu, eren uns quants carreters que diàriament feien el trajecte de Vilademunt a Viladevall, passant per Vilademig, on s'aturaven a sopar i a descansar una estona. Quan havien sopat, fumaven un cigarret i s'explicaven els cassos esdevinguts durant el viatge.

Un dia a l'hostal hi havia un nou concurrent, que era un senyor d'uns quaranta anys que després d'escoltar amb molta atenció les gestes d'aquells carreters, agafa lloc a la conversa dient-los-hi:

— A mi de coses extraordinàries me n'han passat moltes i si no fos molestar-vos, explicaria un cas molt curiós que m'ha passat fa poques setmanes.— I veient que aquells homes eren tot orelles començà:

Fou a la tarda d'un bell diumenge de tardor; el sol rialler ens oferia la dolça escalfor dels seus raigs. Veient un dia tan esplèndid, agafo l'escopeta, el sarro i una botella del bo i surto a caçar. Vareig enfilar-me per un dels boscos, on les peces de caça hi abunden més que els diners a la meva butxaca; però aquell dia semblava talment que les perdus i els conills m'haguessin vist a venir, puix no volien sortir de llurs caus; el pobre gos anava rastrejant d'un cantó a l'altre, sense trobar res i amb la qua entre cames i tot moix, semblava participar de la meva tristesa. Ja anava a retornar, quan un aleteig no molt llunyà em feu tombar l'esguard, era un vol de perdus que rialleres s'anaven posant damunt d'una branca de pollancre que tenia a prop meu. El primer que faig va ésser anar per carregar l'escopeta, però, ¡oh dissort!, no portava municions. Aderat buscava la solució del conflicte, quan una idea genial trevàsà pel meu cervell; carrego l'escopeta amb la baqueta, apunto amb precaució sota la branca i tiro amb tant bon encert que vaig esquerdar la branca i totes les perdus hi quedaren agafades de potes. De sobte un gros conill saltà als meus peus, esverat em palpo les butxaques i per sort vaig trobar-hi un fuscó de ferro, carrego l'escopeta i ¡zas!... me li planto la cabota del fuscó al mig del cap, el conill apretà a correr molt més, surt de trasantó una llebra amb gran velocitat i sense donar-se'n compte clavà un cop de cap al conill i quedà agafada a la punta del fuscó que li sortia del cap.

Recullo les víctimes i vaig emprendre tot cofoi el camí de retorn a casa; mes havia de passar per una

Cant de Tardor

Dedicat a P. M., de Reus

Estatje espaiós d'una llar
ple d'armonia i bona cara;
li dedico aquest cantar
el que en ella n'és més preuada.

Les fulles seques corren en van,
cantant-ne en son frec per terra
que per primavera ja en tornaran.

Trist moviment, ritual d'agonia,
on resten silencioses sota els peus
amb impecable vilania.

I s'esmicolen en eix torment,
i les fa corre vers el precipici
els esgarrips bufets del vent.

El precipici que la quietut plau,
el brancatge es mou suaument,
i se sent un himne ritual, que cau
l'aigua del degotall, que en fa el torrent.

Les fulles esmicolades al vol
l'aigua del torrent les ha pres,
que es mouen en dringueix de breçol.

Els matins de primavera, donarà nova flor
la natura, que n'és santa i bella,
que serà nova vida i per altra mort.

Les fulles seques corren en van,
cantant-ne en son frec per terra
que en primavera ja tornaran.

J. C. GINÉ

Barcelona.

passera i la rierada se l'havia endut, jo si, que amb tot trobo solucions, em descalço, m'arragusso les calces i tot fent xip-xap, com els ànecs, vareig traspassar la riera, però a l'ésser a l'altre cantó ¡oh sorpresa!, vaig trobar-me amb una arroba de peix a cada cuixot...

—...!

RAMÓN FERRER MONTPLET

Arbúcies.